

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXV. — Wydana i rozesłana dnia 24. marca 1897.

Treść: (M 76—78.) 76. Rozporządzenie, dotyczące się zaprowadzenia c. k. składu sprzedaży soli bydlęcej w Pradze, w dworcu smichowskim. — 77. Ustawa, którą na wypadek zaprowadzenia ksiąg gruntowych w Tyrolu wydają się niektóre odrębne postanowienia hipoteczno-prawne i zwolnione przepisy o należnościach a zaprowadzają się ograniczenia co do dzielenia budynków na części materyalne. — 78. Rozporządzenie, dotyczące się liczenia wynagrodzenia kosztów podróży co do wspólnych podróży komisyjnych urzędników państwa.

76.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 11. marca 1897,

dotyczące się zaprowadzenia c. k. składu sprzedaży soli bydlęcej w Pradze, w dworcu smichowskim.

W Pradze, w dworcu smichowskim zaprowadza się od dnia 1. kwietnia 1897 c. k. skład sprzedaży soli bydlęcej, z którego wydawana będzie sól bydlęca w myśl ustawy z dnia 23. grudnia 1896 (Dz. u. p. Nr. 237) i rozporządzenia tej samej daty (Dz. u. p. Nr. 238) po niższej cenie, to jest po 5 zł. za 100 kilogramów bez opakowania od wagi magazynu.

Biliński r. w.

77.

Ustawa z dnia 17. marca 1897,

którą na wypadek zaprowadzenia ksiąg gruntowych w Tyrolu wydają się niektóre odrębne postanowienia hipoteczno-prawne i zwolnione przepisy o należnościach a zaprowadzają się ograniczenia co do dzielenia budynków na części materyalne.

(Obowiązująca dla uksiężeczonego hrabstwa tyrolskiego.)

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Do księgi gruntowej nie trzeba wpisywać służebności drogowych i wodociagowych przedstawiających się jako służebności polowe, o ile takowe opierają się na zasiedzeniu. i do praw takich nie stosuje się przepis §. 1500 p. k. u. c.

Artykuł II.

W postępowaniu mającem na celu sprostowanie, skutek prawny uchybienia pierwszego terminu edyktalnego w §. 6 ustawy z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 96 podany, nie ma miejsca co do służebności w artykule I oznaczonych, o ile ich nabycie opiera się na zasiedzeniu.

Oдноśnie do wszelkich innych służebności gruntowych skutek prawny oznaczony powyżej następuje co do pierwotnego założenia ksiąg gruntowych dopiero w lat dziesięć po upływie drugiego terminu edyktalnego (§. 14 przywiedzionej ustawy), o ile nabycie służebności opiera się na zasiedzeniu a okres zasiedzenia skończył się już przed dniem otwarcia księgi gruntowej.

Artykuł III.

Ustawa niniejsza nie narusza stosunków prawnych, które, zanim zaczęła obowiązywać, były uzasadnione co do drzew w taki sposób, że drzewa te przedstawiają się jako samoistne przedmioty majątku oddzielnie od gruntu. Przeto właściciele takich drzew mogą niemi także w przyszłości swobodnie rozrządzać a o ile stosunek prawny obej-

muje także uprawnienie do zasadzania nowych drzew na miejsce tych, które niszczały lub zostały usunięte, mogą prawo to swobodnie wykonywać.

Natomiast, gdy ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie, nie będzie już można uzasadniać nowo stosunków prawnych tego rodzaju co do drzew, postanowieniom powyższym nie podlegających.

Artykuł IV.

Jeżeli w księdze gruntowej zapisana jest przy jakiejś nieruchomości uwaga, że na niej znajdują się drzewa, stanowiące samoistne przedmioty majątku, natenczas wpisy hipoteczne, dotyczące się takiej nieruchomości, nie wywierają żadnego skutku prawnego na te drzewa, które przed otwarciem księgi gruntowej dowodnie nie były uważane pod względem prawnym za przynależność gruntu, równie jak na te, któreby w myśl artykułu III, ustęp 1, zostały później zasadzone.

Drzewa takie uważać należy za nieruchomości, co do których jako prawo nabycia własności stosuje się oddanie a jako sposób nabycia prawa zastawu, opisanie zastawowe.

Obowiązek właściciela gruntu dozwolania użytkowania gruntu naokoło takich drzew do ich pielęgnowania i używania nie stanowi przedmiotu wpisu w księdze gruntowej.

Artykuł V.

Uwaga hipoteczna w artykule IV, ustęp 1 wzmiankowana ma być wykreślona, gdy stosownie do wyników postępowania w następujących paragrafach urządzonego, przyjąć należy, że na dotyczącej nieruchomości niema już drzew stanowiących samoistne przedmioty majątku i że nie mogą już powstać przez późniejsze zasadzenie w myśl artykułu III, ustęp 1.

§. 1.

Prośbę o wykreślenie, która zawierać powinna dokładne oznaczenie nieruchomości, uwidocznic należy w księdze gruntowej przez adnotację.

Zarazem winien sąd wszystkie te osoby, którym służą prawa własności lub jakiegokolwiek inne rzeczowe prawa na drzewach jako samoistnych przedmiotach majątku w obrębie dotyczącej nieruchomości, lub które uprawnione są do zasadzenia nowych drzew na miejsce tych, które niszczały lub zostały usunięte, uwiadomić obwieszczeniem o wniesieniu prośby o wykreślenie i wezwać te osoby, żeby zgłosiły się do sądu ze swojemi prawami w terminie, który nie może wynosić mniej jak trzy miesiące, w przeciwnym bowiem razie, gdyby się

nie zgłosiły, wykreślenie, o które podano prośbę, zostałoby zarządzane.

Obwieszczenie to należy przybić na tablicy sądowej, tudzież w gminie, w której obrębie znajduje się dotycząca nieruchomość i w gminach sąsiednich na tablicach urzędowych a nadto ogłosić we wszystkich tych gminach w sposób w miejscu używany. Sąd winien przekonać się o należytem wykonaniu tego zarządzenia a w szczególności o tem, czy obwieszczenie było przez cały ciąg terminu przybite na tablicach urzędowych.

§. 2.

Jeżeli w ciągu wyznaczonego terminu żadnego zgłoszenia się nie podano, sąd zarządzić ma wykreślenie wzmiankowanego wpisu hipotecznego, jakoteż adnotacyi prośby o wykreślenie.

§. 3.

Jeżeli zaś zgłoszenia się zostały podane, sąd winien uwiadomić o tem właściciela gruntu z tem nadmienieniem, że wniesione zgłoszenia się nie pozwalają na wykreślenie, o które proszono i że właścicielowi gruntu zostawia się do woli poczynić właściwe kroki co do odsądzenia od praw, z któremi się zgłoszono lub umorzenia takowych i wykazać to sądowi księgi gruntowej w przeciągu trzech miesięcy od doręczenia tego uwiadomienia.

Gdy to zostanie wykazane, a kroki przez właściciela gruntu poczynione zostaną uwiecznione pomyślnym skutkiem, natenczas na ponowną prośbę onegoż, podlegającą stęplowi podań według pozycyi taryfowej 43 a, 1, ustawy o należnościach, uwaga hipoteczna w artykule IV, ustęp 1 wzmiankowana, jakoteż adnotacya prośby o wykreślenie (§. 1, ustęp 1) zostaną wykreślone.

Jeżeli zaś właściciel gruntu zaniedba wykazania lub dalszego należytego działania na drodze prawa, lub jeżeli kroki jego nie zostaną uwiecznione pomyślnym skutkiem, natenczas na prośbę jedną, lub więcej stron, które stosownie do postanowień §. 1 zgłoszenia się podały, lub nawet z urzędu zarządzić należy wykreślenie adnotacyi prośby o wykreślenie, gdyby zaś później znowu wniesiona została prośba o wykreślenie, postępowanie w ustawie niniejszej przewidziane musi być na nowo przeprowadzone.

§. 4.

Koszta tego postępowania, o ile nie sprowadziły ich nieusprawiedliwione kroki jednej ze stron, ponosić ma właściciel gruntu.

Artykuł VI.

Jeżeli nieruchomości do zamkniętej zagrody należące i w jedno ciało hipoteczne złączone, są rozmaicie obciążone, każdy wierzyciel hipoteczny, którego prawo zastawu rozciąga się tylko do poszczególnych części zamkniętej zagrody, może w terminie dziesięcioletnim od upływu drugiego terminu edyktalnego (§. 14 ustawy z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 96), wyjednać sprzedaż przymusową tych nieruchomości bez względu na łączność zagrody.

Po upływie terminu dziesięcioletniego już tylko cała zagroda może podlegać prowadzeniu egzekucyi. Ale celem rozdziału ceny uzyskanej przez wystawienie na sprzedaż, należy oszacować oddzielnie poszczególne nieruchomości lub grupy nieruchomości rozmaitemu obciążeniu podlegające i za podstawę stosunkowego podziału największej ceny wziąć należy obliczone wartości szacunkowe.

Artykuł VII.

O wpisach hipotecznych (także wykreśleniach) uskutecznionych w postępowaniu mającem na celu sprostowanie, ustawą z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 96 urządzonem, uwiadomić należy strony, stosownie do §§. 123 i 124 ustawy powszechnej o księgach gruntowych.

Gdyby przy pierwotnem założeniu ksiąg gruntowych jedna ze stron nie została według przepisu uwiadomiona o intabulacyi, w skutek rzeczzonego postępowania uczynionej, o której sądzi, że może ją z powodu nieważności zaskarżyć, w takim razie termin trzechletni w §. 64 ustawy powszechnej o księgach gruntowych ustanowiony na wygaśnięcie odnośnego prawa skargi przeciw trzecim osobom, poczyną liczyć się dopiero od upływu drugiego terminu edyktalnego (§. 14 ustawy z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 96).

Artykuł VIII.

Jeżeli w postępowaniu mającem na celu sprostowanie, zgłaszający się z prawem rzeczowem, czyniąc to z zaufaniem dokładności wypracowań urzędowych, tyczących się identyfikacyi teraźniejszych oznaczeń parcel z dawniejszemi oznaczeniami, weźmie inną nieruchomość za tę, która jest przedmiotem prawa, a przeciw wyjednanemu wpisowi wniesione zostanie sprzeciwienie się w ciągu drugiego terminu edyktalnego, uprawniony może w ciągu dalszego terminu sześciomiesięcznego, liczącego się od końca drugiego terminu edyktalnego, zgłosić się ponownie ze swoim prawem. Przeciw takim ponownym zgłoszeniom się można wnieść sprzeciwie się w przeciągu trzech miesięcy poczynających liczyć się od końca rzeczzonego sześć-miesięcznego terminu.

Do tych dwóch terminów, jakoteż do zgłoszeń się i sprzeciwień, które zajdą w ciągu takowych, stosują się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 96.

O tych terminach i o skutkach prawnych łączących się z uchybieniem takowych, oznajmić należy w drugim edyktacie, w §. 14 ustawy z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 96 przewidzianym.

Artykuł IX.

Korespondencye w sprawach zakładania ksiąg gruntowych pomiędzy sądami, a względnie komisarzami do zakładania ksiąg gruntowych i stronami interesowanymi są wolne od opłaty pocztowej.

Artykuł X.

Grono organów powołanych do uwierzytelniania prawdziwości podpisów na dokumentach prywatnych rozszerza się jak następuje:

§. 1.

Za równe sądowemu lub notaryalnemu uwierzytelnieniu podpisów na dokumentach prywatnych, uważać należy stosownie do postanowień poniżej zamieszczonych uwierzytelnienie podpisów przez mężów zaufanych, którzy w miarę potrzeby ustanowieni będą legalizatorami do spraw hipotecznych dla obszaru jednej gminy lub kilku gmin sąsiednich.

§. 2.

Na podstawie dokumentu, uwierzytelnionego przez legalizatora, intabulacja do ksiąg gruntowych może nastąpić tylko w uksiążęconem hrabstwie tyrolskim.

§. 3.

Do urzędu legalizatora ukwalifikowany jest tylko ten, który według ustawy nie jest wyłączony od wybieralności na członka wydziału gminnego, który nadto ma stałą siedzibę w obszarze wydzielonym mu do urzędowania i po którym ze względu na jego przymioty i stosunki można oczekiwać, że zadanie swoje będzie spełniał rzetelnie i w sposób celowi odpowiedni.

§. 4.

Ustanawianie legalizatorów należy do prezesa sądu krajowego wyższego.

Od decyzji prezesa sądu krajowego wyższego, którą odmówiono ustanowienia legalizatora, służy wydziałowi gminnemu prawo wniesienia zażalenia

do Ministra sprawiedliwości. Zażalenie wnieść należy do sądu powiatowego w przeciągu dni czterech od doręczenia odnośnej decyzji.

§. 5.

Legalizator obowiązany jest używać pieczęci urzędowej przedstawiającej orła austriackiego z napisami podającymi imię i nazwisko legalizatora, jego charakter urzędowy i nazwę jego siedziby.

§. 6.

Przed objęciem urzędu, legalizator winien złożyć przysięgę podług następującej rotty:

„Przysięgam, że będę Cesarzowi wierny i posłuszny, że będę niezłomnie zachowywał ustawy zasadnicze państwa i że urząd legalizatora w sprawach hipotecznych będę sprawował według przepisu ustaw dokładnie i sumiennie, tak mi Panie Boże dopomóż!“

Przysięgę odbiera prezes trybunału pierwszej instancji. Tenże może odbieranie przysięgi poruczyć dotychczasemu sędziemu powiatowemu.

§. 7.

Dzień, w którym legalizator rozpocząć ma urzędowanie, wyznacza prezes trybunału pierwszej instancji.

§. 8.

Legalizator może uwierzytelniać prawdziwość podpisu tylko w obrębie swego okręgu urzędowego i tylko w takim razie, jeżeli strona, o której podpis idzie, jest mu osobiście znana, lub gdy jej tożsamość potwierdzają dwaj wiarogodni świadkowie i jeżeli strona podpisuje dokument własnoręcznie w jego obecności lub podpis znajdujący się na dokumencie uznaje przed nim za swój.

Legalizator winien w formule potwierdzenia podać wyraźnie na dokumencie, czy prawdziwość podpisu w ten lub w tamten sposób została stwierdzona, a nadto dopisać ma miejsce i dzień czynności urzędowej, dołożyć swój podpis urzędowy i wycisnąć pieczęć urzędową. Formułę opatrzyć także należy liczbą bieżącą, pod którą czynność urzędowa zapisana jest w rejestrze legalizacji, jaki legalizator ma utrzymywać i uwidocznnić kwotę należności za legalizację otrzymanej (§. 10, ustęp 1 i 2).

§. 9.

W sprawach, w których legalizator jest sam interesowany, nie wolno mu uwierzytelniać podpisów pod nieważnością tego potwierdzenia.

Uwierzytelnianie podpisów jest legalizatorowi zakazane także w takim razie, gdy dokument zawiera postanowienie na korzyść jego małżonki, dzieci lub rodzeństwa, rodzeństwa jego małżonki, małżonków jego dzieci lub rodzeństwa.

§. 10.

Legalizatorowi winna strona zwyczajnie zapłacić należność za uwierzytelnienie podpisu. Bliższe szczegóły w tej mierze postanowi Minister sprawiedliwości drogą rozporządzenia w taki sposób, żeby koszta uwierzytelnienia podpisu przez legalizatora nie przewyższały kosztów legalizacji sądowej.

Jeżeli na tym samym dokumencie uwierzytelnić trzeba podpis dwóch lub więcej osób jednocześnie stawających, opłata za legalizację drugiego i każdego następnego podpisu wynosi połowę należności, która stosownie do ustępu 1 będzie ustanowiona.

Uwierzytelnienia przez legalizatora uskuteczniane podlegają opłacie stęplowej, jaka uiszczana być ma od legalizacji notaryalnych tego samego rodzaju.

W sprawach, w których idzie o wartości nie przenoszące 100 zł., i które w myśl ustawy z dnia 5. czerwca 1890, Dz. u. p. Nr. 109 są drobiazgowymi sprawami hipotecznymi, nie opłaca się ani należności za legalizację ani opłaty stęplowej.

§. 11.

Legalizator w sprawowaniu swego urzędu załatwia sprawy zarządu sprawiedliwości i podlega nadzorowi sądu powiatowego, w którego okręgu ma stałą siedzibę (§. 3), tudzież władzy porządkowej prezesa trybunału pierwszej instancji.

Tenże mocen jest skazywać legalizatora za wykroczenia porządkowe na kary porządkowe aż do 100 złotych na rzecz funduszu ubogich siedziby legalizatora, a w razie potrzeby zarządzić zawieszenie go w służbie, gdyby się zaś okazało, że legalizator nie posiada kwalifikacji do urzędu, jakoteż gdyby dowodnie nie zasługiwał na zaufanie, może orzec usunięcie go od urzędu.

Przeciw zarządzeniom prezesa trybunału pierwszej instancji, może legalizator podać zażalenie do prezesa Sądu krajowego wyższego.

Zażalenie wnieść należy do sądu powiatowego w przeciągu dni 14 od doręczenia dotyczącego zarządzenia.

Zażalenia przeciw zawieszeniu w służbie nie mają skutku odwrotnego.

Dobrowolne złożenie urzędu przez legalizatora nie wywiera wpływu na dalszy bieg śledztwa porządkowo-karnego przeciw niemu wytoczonego.

§. 12.

Prawodawstwu krajowemu zastrzega się postanowienie, czy i o ile szkody, które powstaną z winy legalizatora w wykonywaniu jego czynności urzędowej, mają ciężać na dotyczących gminach lub na kraju.

§. 13.

Czynności urzędowe mające na celu ustanowienie legalizatora, nadzór nad nim i usunięcie go od służby są wolne od stępli i opłat. Temu uwolnieniu podlegają także wszelkie podania i załączki, protokoły i wygotowania mające służyć do tego celu, jakoteż registr legalizacyi.

Artykuł XI.

Umowy i deklaracje dotyczące się nabycia, przeniesienia, ograniczenia lub umorzenia praw rzeczowych na nieruchomościach, mają być w sądzie księgi gruntowej na ustną prośbę stron bezpłatnie spisane w formie protokołu przez urzędnika sądowego z przybraniem przysięgłego pisarza, o ile zamierzone jest natychmiastowe wciągnięcie do księgi takiego dokumentu protokolarnego.

Jeżeli strony działające nie są osobiście znane urzędnikowi załatwiającemu spisanie dokumentu, urzędnik ten winien celem stwierdzenia tożsamości osób postępować według istniejących przepisów ustawowych dotyczących się sądowej legalizacji podpisów.

Prośbę o zezwolenie na czynność urzędową hipoteczną, na dokumencie opartą, można nawet w trybunałach podawać w protokole, którego przedmiotem jest spisanie dokumentu.

Przełożony sądu może do spisania dokumentów wyznaczyć naprzód pewne dni sądowe i podać je do wiadomości w okręgu sądowym przez wywieszenie obwieszczenia na domu sądowym i ogłoszenie w gminach.

Artykuł XII.

Spisanie dokumentu w sądzie należy odmówić, jeżeli powstanie uzasadnione podejrzenie, że strony zawierają interes tylko pozornie, dla obejścia ustawy lub w celu przeciwnego prawa pokrzywdzeniu trzeciej osoby.

Artykuł XIII.

Protokół, którego przedmiotem jest spisanie dokumentu, jak tylko na podstawie onegoż odnośny wpis w księdze gruntowej zostanie uskuteczniiony, opatrzyć należy potwierdzeniem uskutecznienia wpisu i stosownie do §. 105 powszechnej ustawy o księgach gruntowych z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 95, zachowywać w sądzie.

Artykuł XIV.

O ile w postępowaniu nakazowym dokument, który stosownie do artykułu XI. ustawy niniejszej spisany został w sądzie, należałoby złożyć w pierwopisie, zastępować się będzie pierwopis wiarygodnym odpisem odnośnego protokołu. Zresztą w takim razie, gdy sąd procesowy jest oraz sądem księgi gruntowej, w którym dokument oryginalny jest zachowywany (artykuł XIII), wolno stronie powołać się tylko na ten dokument, a wówczas sędzia ma go z urzędu uwzględnić; nie narusza się jednak obowiązku ustawowego złożenia odpisu dokumentu dla strony przeciwnej.

Artykuł XV.

Tym wpisom hipotecznym dotyczącym się przeniesienia prawa zastawu, które uskutecznione będą w ciągu pierwszych lat dziesięciu od wejścia ustawy niniejszej w wykonanie, o ile już według istniejących przepisów o należnościach nie mają być uskutecznione z uwolnieniem od należności, przyznaje się uwolnienie od należności.

Co do przeniesień hipotecznych prawa zastawu, ciężających łącznie na kilku nieruchomościach leżących w rozmaitych gminach katastralnych, kończy się to uwolnienie od należności dopiero z upływem lat dziesięciu od chwili, w której ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie we wszystkich dotyczących gminach katastralnych.

Artykuł XVI.

Postanowienia ustawy z dnia 30. marca 1879, Dz. u. p. Nr. 50, o dzieleniu budynków na części materialne rozciągają się na okrąg Sądu krajowego innsbruckiego i Sądu obwodowego bożeńskiego z wyłączeniem okręgów Sądów powiatowych w Ampezzo i Buchenstein.

Artykuł XVII.

Celem spowodowania, żeby wpisy przeciwne ustawie zostały uchylane, rozporządza się co następuje:

§. 1.

Sąd krajowy wyższy, jak tylko poweźmie wiadomość, że w księdze gruntowej zdarzył się wpis, który według istniejącej ustawy stosownie do przedmiotu i treści nie może w ogóle stanowić wpisu hipotecznego, winien z urzędu orzec wykreślenie tego wpisu. Do takich wpisów ustawie przeciwnych należy w szczególności sprzeciwiające się ustawie dzielenie budynków na części materyalne.

Jeżeli na podstawie wpisu ustawie przeciwnego wpisane zostały prawa hipoteczne na rzecz trzecich osób, postanowić należy także wykreślenie takowych.

§. 2.

Przed wydaniem orzeczenia sąd księgi gruntowej winien stan rzeczy zbadać dokładnie i wysłuchać strony interesowane a według okoliczności także Władze administracyjne. Trzymać się należy w takich razach zasad postępowania w sprawach niespornych i wpływać należy na to, żeby spreczne interesa prywatne zostały dobrowolnie zagodzone.

Orzeczenie uchwalić należy w wzmocnionym senacie Sądu krajowego wyższego.

Interesowanym (i starszemu prokuratorowi państwa) służy prawo odwołania się od orzeczenia nakazującego wykreślenie do Najwyższego trybunału.

Orzeczenie należy wykonać, gdy nabędzie mocy prawa.

§. 3.

Wytoczenie postępowania należy zanotować w księdze gruntowej. Adnotacya ta ma taki skutek, że wpisy hipoteczne, któreby po niej nastąpiły, nie uzasadniają prawa do poprzedniego przesłuchania ani prawa rekursu.

Po prawomocnym przewodzie wytoczonego postępowania należy adnotację wykreślić.

§. 4.

Do doręczeń i rekursu stosują się postanowienia powszechnej ustawy o księgach gruntowych.

§. 5.

W postępowaniu tem dotyczące podania, protokoły, załączki i urzędowe wygotowania są wolne od stępli i opłat, o ile przeznaczone są tylko do przewodu tego postępowania.

Artykuł XVIII.

Ustawa niniejsza z wyjątkiem artykułu IX. wejdzie w wykonanie w poszczególnych gminach katastralnych od tego dnia, w którym rozpocznie się utrzymywanie odnośnej księgi gruntowej. Artykuł IX wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia ustawy.

Artykuł XIX.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Moim Ministrom sprawiedliwości i skarbu.

Cap Martin, dnia 17. marca 1897.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

Gleispach r. w.

78.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z innemi interesowanemi Władzami naczelnemi z dnia 17. marca 1897,

tyczące się liczenia wynagrodzenia kosztów podwoj do wspólnych podróży komisyjnych urzędników państwa.

Przy zezwalaniu na wynagrodzenie kosztów podwoj z powodu komisji i podróży służbowych, które odbywa wspólnie kilku urzędników państwa, postępować należy na przyszłość według następujących zasad:

§. 1.

W razie wspólnych podróży odbywanych koleją żelazną lub statkiem parowym każdemu urzędnikowi uczestniczącemu w takiej podróży wolno policzyć osobno taryfowe należności za powóz do jazdy od dworców i do dworców kolejowych lub przystani w takim razie, jeżeli miejsce urzędowania lub komisji liczy najmniej 50.000 mieszkańców.

§. 2.

W mniejszych miejscach, pominąwszy przypadki, w których już ze względu na ilość urzędników jadących wspólnie dozwolone jest w myśl §. 7 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 3. lipca 1854 (Dz. u. p. Nr. 169), policzenie więcej powozów niż jednego, można co do jazd w §. 1 oznaczonych pozwoić na liczenie należności za więcej powozów

niż jeden. tylko w tym razie, jeżeli pakunek podróżny nie mógł zmieścić się w jednym powozie z przyczyny swojej objętości, takową jednak należy w takim razie usprawiedliwić stosunkami służbowymi lub jakimikolwiek innymi, które w wykazie kosztów podróży powinny być dokładnie uzasadnione.

Zresztą w przypadkach takich wolno liczyć tylko tyle powozów, ile ich rzeczywiście potrzeba do pomieszczenia pakunku podróżnego.

§. 3.

Co do wspólnych podróży służbowych, odbywanych otwartymi gościńcami, wolno z odpowie-

dniem zastosowaniem postanowień §. 2 policzyć więcej powozów niż jeden lub więcej niż raz pełne należności pocztowe stosownie do wielkości pakunku pocztowego z konieczności wiezionego.

§. 4.

Wynagrodzenie za powóz wspólnie użyty policzyć ma w przypadkach podanych w §. 2 i 3 zawsze urzędnik wyższego stopnia, a to w kwocie odpowiadającej kategorii służby, którą piastuje.

Biliński r. w.

